

Chương 11: Tiến Đến Cửa Hàng Ma Cũ

(Số từ: 2986)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:21 PM 13/05/2024

Đi đến Cửa Hàng Ma Cũ.

Đó là một thông điệp trực quan và rõ ràng và tôi có thể hiểu ngay lời khuyên này là gì.

Một trong những vấn đề lớn nhất tôi gặp phải là:

Tiền bạc.

Khi nhìn thấy dòng chữ Cửa Hàng Ma Cũ, tôi không khỏi nghĩ ngay đến ý tưởng này. Tôi không có gì khác ngoài bộ quần áo trên người và sức lao động của mình.

Và những cuộn giấy còn lại trong Sách Cuộn.

Nếu tôi bán cuộn giấy cho một cửa hàng ma cũ, tất nhiên tôi sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Rốt cuộc thì cuộn giấy rất đắt tiền.

Ý định tôi đọc được từ điều này trước tiên là để dập tắt đám cháy lớn bằng cách bán những thứ này để lấy tiền.

Tuy nhiên, tôi không yên tâm đến thế. Lời Khuyên Nhà Văn sẽ có những tác động tốt nhưng cũng đồng thời có tác dụng xấu trong hầu hết các trường hợp.

Nó khuyên tôi nên bán những cuộn giấy để kiếm tiền.

Tất nhiên, một kết quả tồi tệ mà tôi có thể nghĩ đến là khả năng bị lừa. Tôi không biết giá thị trường nên có lẽ chủ cửa hàng sẽ cố gắng lừa tôi. Tôi không biết giá trị chính xác của Cuộn Ma Thuật.

Nhưng tôi nhớ rõ Dyrus đã nói điều gì đó như:

'Ma Vương Thành chắc chắn là tuyệt vời, thậm chí những Cuộn Hạ Cấp còn đắt hơn tiền lương của tôi.'

Một Cuộn Hạ Cấp ít nhiều có giá trị tương đương với mức lương của một Trung úy Kỵ Binh của Quân Đội Đế Quốc.

Vậy một Trung úy Kỵ Binh kiếm được bao nhiêu?

Với tư cách là một Chuyên Gia Fantasy Trung Cổ (Tự xưng), tôi biết đôi điều về điều này.

Luôn có những mô tả về việc cần bao nhiêu xu Vàng để nuôi một gia đình bốn người, cũng như một người bình thường với một công việc bình thường sẽ kiếm được bao nhiêu trong một tháng.

Tất nhiên, tôi cũng viết về những điều đó.

Trong trường hợp của tiểu thuyết này, tôi đã viết rằng một xu Vàng tương đương với chi phí ăn uống trong một tháng của một gia đình bốn người. Và một người bình thường với công việc bình thường kiếm được khoảng 2 xu Vàng/tháng.

Vì thế.

Tôi tưởng 1 xu Vàng = 1 triệu won. <Thực: khoảng 18tr5 VNĐ.>

Sẽ dễ dàng hơn để nhớ nếu tôi chuyển đổi nó như thế.

Làm sao một gia đình bốn người có thể sống chỉ với 1 triệu won một tháng? Họ không muốn đi ăn ngoài vào lúc nào đó à? Nhà tôi tốn khoảng 400 cho mỗi đồ ăn thôi đó?

Tôi đã nhận được những nhận xét kiểu này, nhưng bằng cách nào đó chúng sẽ được giải quyết.

Đây không phải là chi phí sinh hoạt mà chỉ là chi phí ăn uống. Rốt cuộc thì không có những thứ như bảo hiểm toàn diện, bảo hiểm y tế hay chi phí viễn thông trên thế giới này!

Tôi, với tư cách là một Chuyên Gia Fantasy Trung Cổ (tự xưng) nói:

Người nghiêm túc nghiên cứu bối cảnh lịch sử cũng chỉ là tân binh!

Chỉ có một số điều người ta sẽ không thể nhìn thấy nếu người ta không làm trống rỗng tâm trí mình.

Tôi cảm thấy tiếc cho những ai không thể tận hưởng thế giới giả tưởng thời trung cổ tuyệt đẹp này với ma thuật, hiệp sĩ và cơ sở hạ tầng xã hội hầu như không có khoa học.

Tôi đã sống theo những lý tưởng sau:

Trọng tâm của Fantasy Trung Cổ không phải là phần Trung Cổ mà là phần Fantasy!

Đó không phải là 'Trung Cổ' Fantasy, mà là Fantasy Trung Cổ!

Hầu hết trong số họ thậm chí không liên quan gì đến thời Trung Cổ! Nó giống như một từ thông dụng!

Dù sao thì sao chúng ta không thực hiện OO với thiết lập XX, lol?

Thể loại Fantasy Trung Cổ được tạo ra bởi những suy nghĩ nông cạn như vậy, tuy nhiên những gì hiện ra trước mắt chúng ta là một thế giới Fantasy không liên quan gì đến Trung Cổ!

...Điều này thật tuyệt vời theo một nghĩa khác.

Hãy bán những cuộn giấy và sống tiếp để xem một ngày khác.

Tôi không phải là Phù Thủy cũng không phải là Hiệp Sĩ, mặc dù tôi có khả năng Thống Trị Ma Tộc, tuy nhiên vì tôi là một Hoàng Tử Quý đã rơi vào Đế Đô, Gardium, nên thậm chí không có một ác quỷ nào quanh đây.

".....Xin lỗi. Bạn có thể chỉ đường tôi được không?"

“...Hả? Chỉ đường?”

Tôi cố gắng hỏi một người qua đường, người đang cảm thấy bối rối thâm lắng trước cách tôi nói, về điều quan trọng nhất lúc này.

"Ồ! Bị lạc à?"

Không, một chút thôi.

Những người chủ yếu sử dụng các cửa hàng ma cụ là các mạo hiểm giả và Phù Thủy. Tất nhiên, Đây không phải là tiểu thuyết phiêu lưu, nên mặc dù có những người là mạo hiểm giả nhưng điều đó không thực sự mô tả những gì họ đã làm. Họ đã có một công việc, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ về điều đó.

...Nghĩ lại thì, làm cách nào mà các mạo hiểm giả kiếm sống ở thế giới này? Họ có vượt qua được nhờ các nhiệm vụ từ Hiệp hội Mạo Hiểm Giả và thảo phạt quái vật không? Thậm chí có thứ gì đó giống như Hiệp hội Mạo Hiểm Giả không?

Có những mạo hiểm giả, nhưng tôi chưa xác định họ kiếm được bao nhiêu tiền hoặc bằng phương tiện gì.

Nếu người ta nghĩ về nó, điều đó thực sự kỳ lạ.

Khi tôi cố gắng nghĩ cách kiếm tiền của các mạo hiểm giả, tôi chỉ có thể nghĩ đến việc khám phá hầm ngục và thảo phạt quái vật.

Tuy nhiên, nếu đó là cách các mạo hiểm giả kiếm tiền thì đó cũng sẽ là một vấn đề.

Đã có một đội quân chính quy, vậy tại sao những người làm việc tự do như những mạo hiểm giả lại làm những việc như thảo phạt quái vật? Nếu quốc gia này thuê nhân sự bên ngoài để loại bỏ các vấn đề an ninh, chẳng hạn như ổ quái vật và các cuộc đột

kích, thì tại sao quốc gia đó lại tồn tại? Người dân đóng thuế để làm gì?

Mặc dù Chiến Binh Artorius thực sự đã giết Ma Vương, nhưng Đế Quốc và các Công Quốc của nó, có đủ sức mạnh quân sự để đối đầu với Ma Vương Quân, đã giải quyết vấn đề quái vật của họ thông qua Hiệp hội Mạo Hiểm Giả? Lúc đó binh lính có ích lợi gì?

Vì vậy, nếu quân đội chính quy phụ trách việc thảo phạt quái vật và không có nhiệm vụ nào như vậy đến từ Hiệp hội Mạo Hiểm Giả, thì làm thế nào các mạo hiểm giả kiếm được tiền nuôi sống họ?

Chà, nếu cả thế giới tràn ngập hầm ngục để các mạo hiểm giả cướp bóc thì điều đó cũng có gì kỳ lạ phải không? Tại sao những vật phẩm ma thuật quý hiếm lại lẫn lộn trong hầm ngục và không có quốc gia nào đến nhận chúng? Chẳng phải họ thường làm những việc như quốc hữu hóa các hầm ngục để các mạo hiểm giả không độc chiếm chúng sao?

Chẳng phải sự tồn tại của các mạo hiểm giả tự nó là một lỗi thiết lập xét theo lẽ thường của thế giới này sao?

“.....”

Nếu người ta bắt đầu chú ý đến tính chính xác của lịch sử thì người ta sẽ thua, nhưng tôi bắt đầu hơi lo lắng.

Nó thực sự làm phiền tôi.

Vì tôi bắt đầu nghĩ rằng đây là thế giới mà tôi phải sống nên tôi đã cố gắng chuyển sang chủ đề đó một cách nghiêm túc.

Chúng ta đừng nghĩ về điều này nữa. Nó không giống như những mạo hiểm giả đói khát sẽ lao tới chỗ mọi người để xin một xu. Nếu mạo hiểm giả không có việc làm, họ sẽ chỉ là đạo tặc hoặc thậm chí là kẻ cướp.

Chỉ có một điều tôi thực sự phải quan tâm.

Đề không bị lừa trong Cửa Hàng Ma Cù. Tôi phải kiếm được ít nhất 1 xu Vàng cho mỗi cuộn giấy. Tôi đã định duy trì giao tiếp bằng mắt thường xuyên để tỏ ra mạnh mẽ. Tôi không nghĩ việc yêu cầu một mức giá thông thường là quá nhiều. Tuy nhiên, nếu họ phàn nàn về chất lượng không đạt tiêu chuẩn hay gì đó, tôi sẽ không bao giờ bán nó cho họ.

Tôi dự định đi ăn đâu đó sau khi kiếm được ít tiền.

Tôi đã rất đói.

Sau đó, tôi nên tìm một quán trọ và dành chút thời gian để sắp xếp suy nghĩ của mình.

Lời Khuyên Nhà Văn có điểm tích cực là nó xác định rõ ràng tôi nên làm gì, bất kể lời khuyên đó có đúng hay không.

Nếu lời khuyên đó tốt vô điều kiện, tôi sẽ làm trống đầu óc và làm theo những gì nó bảo tôi.

Ồ, đó là lý do tại sao lại có bấy ở đó? Họ muốn tôi luôn cảnh giác?

Họ muốn thấy tôi vật lộn hay gì đó à?

Là giai đoạn chính của câu chuyện, tôi phải mô tả Đế Đô Gardium khá chi tiết.

Không, tôi chưa đi xa đến mức mô tả từng viên gạch. Đó chỉ là những khu vực cụ thể.

Tuy nhiên, việc thiết lập một địa điểm tưởng tượng khá phức tạp. Điều đó khá khó khăn vì rất có khả năng tôi sẽ mắc sai lầm và nếu nó không được thiết lập đúng cách, người ta sẽ bối rối sau này.

Điều đó nói lên rằng, Đế Đô Gardium khá giống với Seoul.

Có phải nó chỉ giống thôi?

Chà, tôi phải thú nhận, đó chỉ là Seoul với một cái tên khác.

Đây là mô tả của tôi về Đế Đô.

'Một con Sông Irene vĩ đại chảy qua Đế Đô Gardium, chia cắt nó ở phần phía Bắc nơi có Hoàng Cung và phần phía Nam nơi tọa lạc Temple. Các nhánh lớn của con sông đóng vai trò là biên giới của nó.'

Bạn có thể nhìn thấy nó?

Gangnam và Gangbuk.

'Ở trung tâm phía Bắc của Gardium là Hoàng Cung Emperatos.'

Nói cách khác, Hoàng Cung ở Jongno. Tất nhiên, nó không lớn bằng Cung điện Gyeongbokgung, toàn bộ Quận Jongno dù sao cũng là hoàng cung.

'Ở Quận Eredian phía Nam, một trong hai địa danh vĩ đại nhất của Đế Đô, Temple, địa danh còn lại là Hoàng Cung tọa lạc. Nó cũng là một cơ sở giáo dục khổng lồ và là cái nôi của nhiều người trẻ tài năng.'

Nói cách khác, Temple nằm ở Quận Gwanak.

Vậy Quận Eredian = Quận Gwanak.

Vì vậy, cuối cùng tôi đã thiết lập Đế Đô Gardium như một không gian rất giống với Seoul đến nỗi điều khác biệt duy nhất ở nó là cái tên. Các quận cũng có những cái tên nghe có vẻ thời trung cổ.

Đây là một câu có thật trong tiểu thuyết.

[Nhóm của nhân vật chính chạy nước rút từ Quận Gehenna đến Quận Eredian. Hiệu quả của việc rèn luyện thể chất của họ đã được thể hiện.]

Cảnh tượng đó thực sự xuất hiện trong tâm trí tôi như thế nào:

'Nhóm của nhân vật chính chạy từ Quận Dongjak đến Quận Gwanak.'

Nó giống như vậy đó. Tôi thậm chí không cần phải tạo một bản đồ khác. Tôi có thể tưởng tượng ra bản đồ Seoul và đổi tên các quận. Thật thuận tiện và tôi cảm thấy hài lòng về bản thân mình. Nếu chỉ vẽ một bản đồ tưởng tượng, người đọc thậm chí sẽ không quan tâm đến nó. Tôi đã làm điều đó khi còn học cấp hai, nhưng chẳng có ai quan tâm đến nó cả. Đó là lúc nó đánh tôi.

Những bản đồ về thế giới tưởng tượng này dành cho người viết chứ không phải cho người đọc. Lý do Gardium có vẻ giống Seoul hoàn toàn là vì nhu cầu của tôi.

Temple ở Gwanak và Hoàng Cung ở Jongno.

Nơi tôi được dịch chuyển đến là Quận Al Ligar. Sau này nó sẽ được đổi thành Quận Artorius để vinh danh Anh Hùng. Họ cũng sẽ xây dựng một bức tượng khổng lồ về anh ấy.

Bạn hỏi Quận Al Ligar và sau này là Quận Artorius nằm ở đâu à?

Đây là Yongsan.

Tất nhiên, chỉ là địa hình và sự phân chia là tương tự nhau, còn các tòa nhà thì hoàn toàn khác nhau, nên đây giống như một khu phố mà tôi chưa từng đến trước đây.

Tôi đến Yongsan nên đi thẳng đến khu mua sắm, nơi có Chợ Yongsan Electronics.

Mặc dù đây là một nơi tương tượng, nhưng có lẽ vì nó thuộc loại khu vực đó.

“Đây là loại cuộn giấy tôi tệ gì vậy? Thằng nhóc mi lấy thứ này ở đâu thế?”

Như để chứng minh rằng đây là Yongsan, tôi đã gặp phải một tên khốn nạn xã hội đen trong lần thử đầu tiên.

Nghe những lời đầu tiên của người chủ cửa hàng, tôi quay trở lại đường phố với suy nghĩ rằng tôi sẽ không thể làm ăn ngay với người chủ cửa hàng đó, điều mà tôi đã khắc sâu vào trí nhớ là một tên xã hội đen. Hắn lắm bảem điều gì đó, nhưng tôi thậm chí còn không nghe thấy hắn đang nói gì.

Mọi tòa nhà xung quanh khu vực này đều là một cửa hàng. Hàng ngàn người đi ngang qua, nhìn ngắm mọi thứ. Có phải tất cả những người này đều là mạo hiểm giả?

Trở thành mạo hiểm giả có thể sinh lợi như thế nào? Có cách nào đó để kiếm tiền mà tôi chưa biết không? Thực ra thì phải như vậy chứ, nếu không thì đã không có nhiều người như vậy.

Nó cảm thấy kỳ lạ. Như thể ai đó đã lấp đầy lỗ hổng âm mưu của tôi cho tôi.

Tiếng ồn phát ra từ mọi góc ngách của nơi này.

“Ồ, mạo hiểm giả trẻ tuổi! Tôi vừa mới khai trương! Đây, vì hôm nay cửa hàng này khai trương nên tôi sẽ bán với giá chỉ bằng một nửa thì sao?”

“Ồ, vậy là quý khách đã nhìn và chạm vào tất cả những thứ này, nhưng quý khách sẽ không mua thứ gì à? Không mua dù chỉ một

thứ á? Ha, quý khách đang làm tôi cười đấy. Này, theo tôi một lát.”

“Ồ, thôi nào, quý khách sẽ không đến à? Không! Chúng ta hãy nói chuyện một lát nhé. Ai đó đang quấy rối quý khách sao?”

“Hả? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à? Ta đang đau lắm đấy. Người có muốn ta cho người thấy thế nào là một tên côn đồ thực sự không? Hả? Muốn ta thô bạo với người không?!”

"Đền bù? Hãy nhìn tên khốn đó. Bộ nó ỉa vào quần lót rồi bò vào đây đòi tiền à? Người là loại dĩ chó nào vậy hả? Hãy cút ra khỏi đây!”

“Này tên kia, người đã làm xước nó rồi! Làm sao bán được bây giờ nhỉ? Nó chỉ bị cắt nó đi một nửa nên hãy lấy nó! Ta đang bán lỗ đấy? Vẫn không mua nó à? Nghiêm túc đấy à? Ta có nên gọi bảo vệ không nhỉ? Hãy xem ai đúng, hả? Có chắc chắn về điều này không à? Thật sự chắc chắn? Người đến từ đâu? Có đúng không vậy? Thế người biết Rand là ai không? Chưa bao giờ nghe nói hả? Ha. Thật là một tên khốn kiếp! Này, nhận lấy đi khi ta vẫn còn tử tế ở đây. Đừng làm ta tức giận.”

.
. .
.

Đù má.

Có chuyện gì thế này?

Tại sao nó thực sự biến thành Yongsan?

Những gì hiện ra trước mắt tôi là phiên bản thời trung cổ của Yongsan.

“Mọi người có như thế này không?”

Tôi cảm thấy mình như con mèo.

“Ồ, ờm. Tôi sẽ... tôi sẽ tìm nơi khác...”

Tôi đã cố gắng hết sức để không bị nuốt chửng.

– Đây, đừng nhìn vào mắt. Đừng nhìn vào mắt họ. Có một số kẻ điên thậm chí còn không mua đồ mà chỉ mở gói ra và lấy nó.

– Họ đều là những mạo hiểm giả đã nghỉ hưu nên họ rất giỏi chiến đấu. Nếu đánh nhau, người sẽ bị gãy một tay hoặc một chân.

Ngay cả những người biết nơi này là gì cũng đi theo nhóm.

Ngay khi tôi đang tưởng tượng về Yongsan, thứ trải ra trước mắt tôi thực sự chính là Yongsan mà tôi có trong đầu.

Và tôi đây, một thanh niên 17 tuổi cố gắng bán Cuộn Ma Thuật từ Ma Giới cho những người thậm chí còn tệ hơn.

Yongsan.

Chỉ một từ đó thôi cũng khiến tôi cảm thấy đó là một nỗ lực không thể thực hiện được.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading